

Kalendář na červen 2018

co nás (dá-li Pán Bůh) čeká a, budete-li chtít, nemine

- Mše svaté v Kostelním Hlavně budou v měsíci červnu v sobotu: 2., 16. a 30. a to vždy v 15 hod.
- pá 1.6. první pátek v měsíci – po mši sv. krátký výstav Nejsvětější svátosti, litanie, zasvěcení a svátostné požehnání.
- ne 3.6. Slavnost Těla a Krve Páně. Po mši svaté farní agapé s hostem (viz níže.). Ve 13 hod. – cyklovýlet k zubrům.
- st 6.6. v 19 hod. na faře první setkání nově zvolené pastorační rady farnosti.
- pá 8.6. Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova
- so 9.6. setkání mladších ministrantů ve Sv. Janu pod Skalou. Odjezd z Benátek od fary v 7:50 hod., návrat po 17. hod.
- út 19.6. u příležitosti konání vikariátní konference v Benátkách nad Jizerou bude v kostele sv. Máří Magdalény v 9 hod. mše svatá za účasti kléru vikariátu staroboleslavského.
- so 23.6. svatojánský oheň v předvečer svátku narození sv. Jana Křtitele, nebo – chcete-li – farní táborák na zakončení školního roku na farní zahradě. Začátek v 17:30 hod.
- so 30.6. Poutní slavnost sv. Petra a Pavla v kostele sv. Petra v okovech v Kostelním Hlavně: mše svatá o hodině 15.

Pozvání

3. 6. 2018 od 11.15 vystoupí na novo-benátecké katolické faře v rámci "Čtení na faře" básník, poutník, publicista a organizátor literárního dění Josef Straka z Jablonce nad Jizerou / Prahy. Přednese své verše, které představují jakousi variantu nové exaktnosti básnického jazyka a rytmu a popovídá o svých cestách za poezíí a s poezíí (mj. například do Rumunska či Mexika). *Ivo Harák*

Náboženství 2018/19

Milí rodiče, v pomoci výchově vašich dětí bude i příští rok na faře výuka náboženství. Z organizačních důvodů uvítáme, když přihlásíte vaše děti na náboženství pro příští školní rok už během června, abychom je mohli včas rozdělit do skupin. Přihlášky jsou k dispozici na webu farnosti. Pro bližší informace se s důvěrou obraťte na pí. Jiřinu Botošovou (tel. 739 511 622).

Neprodejný občasník římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou. Pro vnitřní potřebu vydává: Římskokatolická farnost Benátky nad Jizerou, Ladislava Vágnera 70/9, CZ 294 71 Benátky nad Jizerou I, IČ: 48680591; č.ú. ČS: 482350379/0800; www.farnostbenatky.cz; Redakční rada: P. M. Miškovský (tel.: 724 550 009, e-mail: marek.miskovsky@gmail.com).

NOVINY FARNÍ RODINY

Občasník římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou

Slavnost Nejsvětější Trojice 5/2018 (N° 12) 27. května 2018

Nejsvětější Srdce Ježíšovo...

Po měsíci mariánském následuje červen, měsíc nazývaný také Ježíšův, protože v něm slavíme Slavnost Těla a Krve Páně i Jeho Nejsvětější srdce – Jeho lidství i božství přebývající mezi námi v eucharistii a lásku Boží, která se vtělila a žhne touhou po lásce člověka. Těmto svátkům předchází v poslední květnový den svátek Navštívení Panny Marie. Připomíná nám setkání Panny Marie se svou příbuznou Alžbětou. Setkání, ve kterém Jan Křtitel již v lůně své matky radostně reaguje na přítomnost Mesiáše pod srdcem Mariiným. Svátek Navštívení slavíme mezi Zvěstováním (početím) Páně (25.3.) a narozením Jana Křtitele (24.6.). Setkání dvou žen je zcela nesenou radostí, kterou každá z nich prožívá svým těhotenstvím. Přijetí dítěte je jejich odpovědí na Boží pozvání ke spolupráci. Dítě je v nich darem božím. Jan vnímá již v lůně Alžběty a ujímá se prorockého úřadu. Boží Dítě – Ježíš posvěcuje a naplňuje radostí již z lůna své matky ty, kteří ho očekávají. Malé Božské Srdce již bije pro člověka, Nejsvětější Srdce, plné dobroty a lásky.

Skrze každé těhotenství je člověk – každý, nejen matky, ale i otcové – uváděn do tajemství Božího požehnání, kterého se mu dostává skrze Bohem svěřený dar života.

Jestliže si o Slavnosti Nejsvětější Trojice připomínáme, že Bůh jediný je ve třech osobách, je to proto, abychom si uvědomili, že Bůh žije vnitřním životem – ve vztahu. Člověk, obraz Boží, je stvořen pro vztah, který se trojičným vztahům blíží, nakolik je nesen láskou. Plně šťastni jsme tehdy, jestliže milujeme Boha a bližního. Láska v manželství je podobná Bohu právě tím, že se skrze sebe-darování stává osobo-tvornou.

Proti vztahu (lásce a životu) stojí individualismus, který zatemňuje a vede k zapomínání práv všech, včetně nenarozených. Současná kultura „hyper-individualismu“ počítá pouze s individuálním blahobytem a je pro něj ochotna obětovat cokoli.

Tento pátek (25.5.) Irové v referendu odhlasovali zrušení osmého dodatku své ústavy, který chránil život nenarozeného dítěte a zakazoval ženám potrat s výjimkou mimořádných situací. 68% hlasujících Irů rozhodlo o naprosté liberalizaci zákona o potratech. Kromě 8. dodatku ústavy, který od roku 1983 chránil život nenarozených a zakazoval potrat s výjimkou přímého ohrožení života matky, neexistuje žádná další právní regulace. Výsledek mění obraz Irska jako zeleného pro-life ostrova v Evropě, ale také jako země s katolickou identitou.

Každý z nás vede svůj boj se svým sobectvím a individualismem. Prosme na přímluvu Nejčistšího Srdce Panny Marie, aby naše srdce se stala svatyněmi smíru, ohnisky bliženské lásky a apoštolátu. Nejsvětější Srdce Ježíšovo,

Váš P. Marek

... budiž naší spásou!

Jmenování a ustanovení Pastorační farní rady

Dne 13. 5. 2018 proběhly v kostelích naší farnosti volby do Pastorační rady farnosti na volební období pěti let. Volební komise dne 15.5. sečetla hlasy s následujícími výsledky.

Ve volbách bylo odevzdáno 41 hlasovacích lístků, všechny platné. Kandidáti obdrželi následný počet hlasů (číslo uvedené v závorce za jménem):

Jiřina Botošová (28), Anna Kulichová (26), Marta Filipcová (23), Milena Jandová (22), Zdeněk Kala (20), Zuzana Hošková (19), Helena Husáková (19), Marie Bílková (18), Ivo Harák (19).

Z devíti kandidátů tak bylo zvoleno pět následujících zástupců: Jiřina Botošová, Anna Kulichová, Marta Filipcová, Milena Jandová a Zdeněk Kala.

K těmto pěti jmenuji na základě Stanov pastoračních rad Arcidiecéze pražské (§ 4, e) další dva: Marii Bílkovou a Zuzanu Hoškovou.

Současně svolávám ustavující schůzi pastorační farní rady na středu 6.6. od 19 hod. na faru. Při ní budou po přísaze členům farní rady předány jmenovací dekrety.

Děkuji členům volební komise za jejich práci a nově zvoleným a jmenovaným členům farní rady vyprošuji na přímluvu sv. Anselma moudrost a život v milosti Boží, aby jejich služba byla přínosem pro farní společenství.

Tento dekret nechť je zveřejněn na farní nástěnce a na webu farnosti.

Č.j. 22/18

V Benátkách n.Jiz. 27.5.2018
Marek Miškovský, administrátor

*Lidé budou sobečtí, ... budou sice nave-
nek ukazovat zbožnost, ale ve skutečnosti
ji mít nebudou.* (2.Tim 3,2.5)

Příliš mnoho pokrytců!

„Už dávno bych se stal křesťanem, ale mezi těmi, kteří se nazývají křesťané, je příliš mnoho pokrytců“, řekl mi kdosi. „To není žádný průkazný argument“, odvětil jsem. „Lidé přece napodobují něco, co má cenu. Nikdo nenapodobuje sedmitisícové bankovky, protože takové pravé neexistují. Ale padělatelé tisknou falešné bankovky dvoutisícové právě proto, že jsou potom považovány za pravé. Když tedy mnoho lidí dělá, jako kdyby byli křesťané, pak to přece dokazuje, že křesťanství je něco dobrého.“

„Nechtěl bych patřit k lidem, kteří tak málo odpovídají tomu, co člověk od nich může očekávat.“ „Nechcete tedy být Čech a Evropan jen proto, že je také mnoho špatných Čechů a Evropanů? Když Ježíš Kristus, náš Pán, má tak málo věrných učedníků, nebyl by to právě důvod pro to, abychom se postavili na Jeho stranu a zvláště věrně Mu sloužili?“

Dnes se v křesťanstvu děje mnohé, co nesouhlasí s Boží vůlí. Bůh si to ještě ve své trpělivosti nechává líbit. Avšak v podobnosti o plevelu v poli Kristus ukázal, že přijde „čas žně“. Potom bude vše posouzeno podle svého pravého charakteru (srov. Mt 13,24-30).

Bůh chce, abychom se řídili podle Krista samého, tak jak o Něm vypráví Bible. Jeho život, jako člověka zde na zemi, byl jedinečně dokonalý. On nás chce dnes v nitru zcela obnovit a dát nám sílu, abychom ve svém životě následovali Jeho příkladu. *Milena Jandová*

jak jsi se poučil z četby apoštola.“[1]

Liturgie je školou modlitby a tiché adorace. Benedikt XVI. to důrazně potvrzuje v Duchu liturgie: „Kdo jednou zažil celý kostel sjednocený v tiché modlitbě kánonu, ten zakusil, co je to skutečně naplněné mlčení, které zároveň představuje hlasité a pronikavé volání k Bohu, Duchem naplněnou modlitbu.“[2]

[1] Modlitba se čtením, čtvrtek 15. týdne v mezidobí.

[2] RATZINGER, Joseph: *Duch liturgie*. Překlad Petr a Markéta Kolářovi. Brno: Barrister & Principal, 2012, s. 189

~~~~~

Uč se dávat a nečekej odměnu.

Sv. Ignác z Loyoly

~~~~~

Každý den začni s touhou Mě najít

Ještě než vstaneš z postele, už dávno připravuji vše, co ti pomůže projít tímto dnem. Cestou na tebe čekají mistrně skryté poklady.

Některé z nich představují zkoušky, které ti pomohou odpoutat se od pozemských okovů. Jiné, jako například sluneční svit, krásné květy, zpěv ptáků, věrné přátelství a vyslyšené modlitby, jsou požehaním, která prozrazují Mou přítomnost.

Nikdy jsem tento hříchem poničený svět neopustil, jsem stále přítomen.

Jak budeš procházet tímto dnem, vyhledávej Mé skryté poklady. Najdeš mě všude podél cesty.

(srov. Kol 2,2-3, Iz 33,6)

YOUNGOVÁ, Sarah: *Ježíš tě volá: Čtení na každý den, Návrat domů 2015*

Adorace Nejsvětější svátosti oltářní – být s Pánem

Při poslední večerní adoraci v kostele sv. Máří Magdalény jsem sama sobě kladla otázku, proč přišlo tak málo věřících. Odpověď je nasnadě – jsme příliš zaneprázdnění, obtěžkáni starostmi, povinnostmi, péčí o druhé i o sebe, příliš unavení. Sama to dobře znám, využila jsem možnost noční adorace za působení otce Marka jen jednou... Nedávno jsem vzpomínala na svou konverzi a ze staré modlitební knížky na mne vypadl ústřížek papíru citující slova svaté Terezie z Ávily: „Když Vás bude srdce velmi tížit, pospěšte k Pánu Ježíši v Nejsvětější svátosti, požalujte mu svou bídu a předložte mu své záležitosti. Čiňte tak v hodině noční adorace a uvidíte, že nikdy neodejdete bez osvětlení, bez útěchy a pomoci!“. Ihned jsem poprosila Pána, ať zařídí, abych se mohla některé noční adorace zúčastnit. A On to zařídil: děti jsem uspala téměř o hodinu dříve než je obvyklé, manžel přislíbil přijet z práce včas a do kostela jsem s nasazením posledních sil po únavném dni dorazila jako první (tedy hned po otci Markovi). Hodina noční adorace uběhla závrtnou rychlostí. Nechala jsem sebe samu spočinout v Boží přítomnosti, bez mluvení, v tichu. Když hodiny na zámecké věži odbily desátou večerní, došlo mi, že jsem ještě nevyslovila své otázky. „Vždyť já to všechno vím i bez tvých slov.“ zněla odpověď. Stačí jen jediné: Milovat Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí (srov. Mt 22, 37). Kéž dá Pán každému z nás možnost přijít a setrvat u pramene živé vody.

IS

Jaké místo má mít ticho v liturgii?

Úryvek z knihy Roberta kardinála Sahara *La force du silence. Contre la dictature de bruit*, Libraire Arthème Fayard, 2016, která právě vychází v českém překladu: *Síla ticha. Proti diktatuře hluku*, Hesperion, 2018.

Ptá se novinář Nicolas Diat, odpovídá Dom Dysmas de Lassus (převor Velké kartouzy) a Robert kard. Sarah (prefekt kongregace pro svátosti).

N. D.: Jaké místo má mít ticho v liturgii?
D. L.: Adorace musí být středem liturgie. Tento postoj srdce se nevyjadřuje tolik slovy jako chováním, gesty či tichem. Správné klečení mluví samo za sebe. Jestliže odstraníte všechny vnější známky adorace, sám tento postoj zmizí, a potom i smysl pro posvátno. Pokleknout, políbit zemi, jak to v kartouze činíme při modlitbě Anděl Páně, přinášet kalich k obětování pod vélem – což je naší liturgii vlastní –; všechna tato gesta mají svůj význam.

V našich kláštěrech máme krásné znamení v klanění. Před mší svatou se kněz hluboce klaní v presbytáři: klečí na podlaze skloněný tvář až k zemi. Po konsekraci činí totéž celá komunita. Konečně při několikaminutovém tichém díkůvzdání je na nás, jestli budeme takto hluboce skloněni klečet nebo zůstaneme sedět. Tak dávají kartuziáni najevo naprostou podřízenost své bytosti svatým tajemstvím.

Chceme-li vyjádřit víru v tajemství skutečné přítomnosti Pána Ježíše, věčného Slova, v Eucharistii, vydá hluboké klanění za všechna slova.

R. S.: Dovolím si říci, že mi připadá zásadně důležité, že kartuziáni zachovávají toto úžasné gesto podřízenosti a odevzdání se Bohu, pokory a tiché adorace. Dnes se v liturgii projevuje jistá forma sekula-

rizace, jež se snaží vypudit liturgické znamení par excellence, totiž ticho. Někteří se snaží všemi možnými prostředky zlikvidovat postoje prostrace či klečení před Božím majestátem, což jsou nicméně křesťanská gesta adorace, posvátné bázně Boží, klanění a úctyplné lásky, gesta nebeské liturgie: „Všichni andělé, kteří stáli okolo trůnu, starců a čtyř bytostí, padli na tvář před trůnem [a] klaněli se Bohu“ (Zj 7,11); „Vejděme do jeho příbytku, klaňme se u podnože jeho nohou“ (Ž 131,7); „Pojďme, padněme, klaňme se, poklekněme před svým tvůrcem, Hospodinem! Neboť on je náš Bůh“ (Ž 94,6-7).

Připadá mi politováníhodné, že kvůli inkulturaci se biskupské konference či kněží rozhodují tato nebeská gesta potlačit a nahradit je zdvořilostními či kulturními zvyklostmi. Proč neustále odporujeme Boží vůli a způsobům a lpíme na svých zvycích? Inkulturace liturgie či evangelního poselství nemůže být požadavkem na větší vnucování africké či asijské kultury proti příliš západním formám křesťanství. Inkulturace přece není kanonizací určité kultury, jakousi její absolutizací. Je Božím vpádem, Božím zjevením v určité kultuře, které působí její destabilizaci, vytržení a vykročení podle nových souřadnic. Když někomu do života vstoupí Evangelium, nenechá ho nedotčený: destabilizuje ho, převrátí vzhůru nohama a od základu změní. Tiše obrátí pohled i srdce člověka k Bohu. Když někomu do života vstoupí Pán Ježíš, vyvede ho z míry, promění a pozvedne oslnivým jasem své tváře jako svatého Pavla na cestě do Damašku (Sk 9,3-6). Inkulturace křesťanské víry je výzva ke svatosti: „Uchovej si, cos dostal,“ říká svatý Ambrož v traktátu *De mysteriis* (O svátostných tajemstvích). „Bůh Otec ti vtiskl svou pečeť, Kristus Pán tě upevnil a vložil ti do srdce Ducha jako záruku,

Zápisky Martina Sysla z exercicií

„O Duchu Svatém“

Želiv 17.-20. 5. 2018 (vedl o. George Biju)

Poslední den: „Otec prosí, aby se přihlásil, pokud někdo během těchto exercicií prožil fyzické uzdravení či úlevu. Samozřejmě, že pokud se někdo uzdravil z rakoviny, tak to teď neví, to by musel nejdříve k lékařskému vyšetření.“

Zvedlo se asi 15 rukou. Pán, který měl patrně problémy s krční páteří, neboť nosil hlavu svěšenou doprava: „Já jsem prožil úlevu. Věděl jsem, že se tu něco stane, už když jsem sem jel.“

Paní, které jsem si všimnul již večer předtím, když o. George Biju po adoraci řekl: „Pán dnes uzdravuje někoho, kdo má problém se zády. Možná dokonce nosí takový ten krunýř.“ Viděl jsem, jak se té paní rozzářily oči a mile se usmívala... Odpověděla: „Mně se moc ulevilo, už když to otec včera říkal, že Pán uzdravuje někoho, kdo má problém se zády“.

Přihlásil se i jeden kněz, jmenoval se Tomáš. Ale jako mnoho ostatních, kteří se přihlásili, nestačil říci, co se přihodilo jemu.

Jak k uzdravování docházelo? Domnívám se, že většinou během adorací. Po adoracích vždy otec říkal, co od Pána přijal. Např.: „Pán dnes uzdravuje někoho, kdo měl problémy s rovnováhou. Dokonce možná spadl na záchodě. Tak to už se nestane. Pán uzdravuje.“

„Pán uzdravuje někoho, kdo má problémy se sexualitou. Někoho, kdo má nějaké problémy v oblasti sexuality.“

„Pán uzdravuje někoho, kdo má problém s hrdlem, či krkem.“

„Pán posiluje teď víru někoho, kdo se snadno znepokojuje, když přijdou problémy. Problémy nebudou, ale budete je mnohem lépe zvládat. Nebudete se tolik znepokojoval.“

Těchto pár vět mi zůstalo v paměti, ale řekl jich více.

Předposlední den: „Mezi dary Ducha Svatého dle Izajáše se chci více zmínit o jednom, který je základem pro dary ostatní. Je to dar Bázně Boží. To není strach z Boha, je to úcta před Ním a ochota zachovávat Jeho přikázání.“

Poslední den: „Pán po každém žádá jen to, co může splnit. Nechce po něm víc. Budu hovořit o charismatech (dle 1. Korintským). Pokud nebudete všemu rozumět, nevádí, stačí to, že porozumíte i jen něčemu.“

Dar uzdravování mezi charismata patří také. U o. George, tak jako u jeho spolubratra kněze z kongregace Vincentinů o. Anthony Saji(ho) jsme jej viděli v praxi. „Dar uzdravování není proto, aby nahradil práci lékařů, ale aby Pán posílil naši víru.“

Dar prorocství se u něj projevil tím, že vnímal, co říci během oněch adorací.

Dar víry, né té běžné, kterou máme a o kterou usilujeme, ale takové, kdy s vírou a nadějí dokáže o. George reagovat v bezvýhodných situacích, uprostřed zoufalství a nezměrného utrpení. O některých nám řekl, tak jak je např. velmi chudí lidé zažívají v Keni, kde o. George působí. I o jejich přibězích mluvil způsobem, který je patrně důsledkem Daru víry v oněch konkrétních situacích. Prostě z nich „plála“ naděje, jakoby Pokoj, když o nich hovořil, nikoli beznaděje.

„Mnoho lidí říká, že dar modlitby v jazycích byl pro ně vlastně začátkem i ostatních darů. Já ho mám také a dokonce si myslím, že o něj můžeme prosit všichni. Ale nebojte se, pokud nerozumíte všemu, co vám dnes říkám. Není to jednoduché. Ale nebojte se, důležité je nést ovoce Ducha (Galatským), tím spolehlivě poznáte, že máte Ducha Svatého, když nesete jeho ovoce. Ta jsou nejdůležitější.“

Poutní výlet do Mladé Boleslavi

*aneb po stopách zapomenutých památek
Pojizeří*

Osmého květnového rána se naše výprava v počtu 16-ti členů vydala na poutní cestu do Mladé Boleslavi. Vyšli jsme po červené turistické značce, která dnes vlastně kopíruje starou Žitavskou kupecskou stezku, abychom si prohlédli 4 kostely a jednu kapli. Důležité pro tuto putováním je jméno Mikuláš. Proč?! Vždyť je přece květen?! Vyčkejte! První zastávkou na cestě byla

kaple Narození Páně v Horkách nad Jizerou. Kaple je zajímavá svým vnějším (má půdorys i vzhled rotundy). Dojem kazí jen obudný náter podivného odstínu. Dal by se charakterizovat jako cosi

fialovo-růžového. Pokud byste hledali uvnitř kaple inventář uváděný v propagačních materiálech, asi byste byli zklamáni. Na kapli je vidět, že stavba je v obecním vlastnictví a obec o ni nemá zájem.

Od kaple jsme vystoupali po několika desítkách schodů (kolik schodů to je, si můžete snadno spočítat sami, pokud se tam vydáte), až ke kostelu svatého Mikuláše.

A jsme u jména Mikuláš. Kostel je nejen svatému Mikuláši zasvěcen, ale jeho architektem byl také Mikuláš. Miku-

láš (zřejmě asi Nicollo – Nicollaus) Rossi. Švýcar nebo Ital, působící v Mladé Boleslavi. Tolik Mikuláš podruhé.

Od kostela jsme sice klíče měli, ale byl tu jen drobný kaz, že jimi nešlo kostel odemknout. (Později jsme byli uklidněni otcem Pavlem z Mladé Boleslavi, že toho v kostele stejně moc k vidění není. Spatřili jsme alespoň ve výklencích štítu repliky soch od některého ze žáků M. B. Brauna a to svatého Vavřince, svatého Šebestiána a svatého Mikuláše. Takže jméno Mikuláš potřetí.

A tak vzhůru (nebo spíše dolů – po schodech)

směr Krnsko, kostel sv. Jiří. Z původního mobiliáře kostela toho také moc nezbylo, ale v oknech jsou pěkné vitráže pocházející z roku 1901. Mají skutečně secesní vzhled. Jistě, barokní kostel a secese –

trochu podivné, ale sem do tohoto kostela se prostě hodí.

A dále (opět podél Jizery) a Vinec, kostel sv. Mikuláše. Mikuláš počtvrté. Kostelík je románský (románsko-gotický) a upoutá nás svým zdívem z velkých neomítnutých kvádrů. (Byl neomítnutý i původně? Antické sochy taky nebyly jedno-barevné...)

Kostel má téměř čtvercový půdorys a připomíná pražské rotundy, nebo rotundu na Řípu. Až na ten půdorys. Jan Werich by jej nazval čtverhrannou rotundou...

Kostel sám, je plný záhad. Diskutuje

se o tom, kdy byl vlastně postaven, proč vypadá tak, jak vypadá, a jak asi vypadat původně měl etc.. Největší záhadou je ovšem výjev na tympanonu (štítu vchodu). Přijměte oficiální verzi o klanících se donátorech po návratu z křížové výpravy. Ale pravda je jiná. To jen mezi námi ...

Z Vince je to již jen malý kousek do Mladé Boleslavi a do kostela Nanebevzetí Panny Marie. A je tu jméno Mikuláš popáté. Kostel (původně evangelický) barokně přestavoval nám z Horek již známý Mikuláš Růžička. Zbývá zodpovědět otázku, zda to byl Švýcar, jak tvrdí někteří, nebo Ital. Pravda je následující: jeho

Drahý příteli, jak se ti daří?

Rád bych ti poslal pár slov, abych ti řekl, jak tě miluji a jak o tebe pečuji. Včera jsem tě viděl, jak hovoříš se svými přáteli. Celý den jsem čekal a doufal, že si pohovoříš i se mnou. Když nastal večer, daroval jsem ti k zakončení dne velkolepý západ slunce a čerstvý vánek, aby sis odpočinul, a čekal jsem. Ale ty jsi nepřišel. Och ano, jakou bolest mi působí, jsem-li takto opomíjen, přesto tě však miluji. Dnes v noci jsem tě viděl usínat, a jak jsem zatoužil, abych se dotkl tvého čela, rozlil jsem po tvé tváři i polštáři měsíční paprsek a stále jsem čekal. Ty jsi však přesto ke mně nepromluvil.

Probudil ses pozdě a hned jsi odešel do práce a mé slzy se smísily s deštěm, neboť právě přšelo.

Dnes vypadáš tak smutně, že mi to láme srdce, protože rozumím. I mne přátelé tak často opouštěli a zraňovali. Kdyby ses aspoň se mnou rozdělil o svou bolest a samotu. Jsem si jist, že bych tě potěšil.

rodným jazykem byla italština a pocházel ze Švýcarska, z Ticina.

Náš poutní výlet jsme zakončili Mší svatou v arciděkanském kostele Nanebevzetí Panny Marie v Mladé Boleslavi. Mše to byla téměř "soukromá" a sloužil ji Otec Marek. Za to mu ještě jednou děkujeme.

Co závěrem? Kdo jste nemohli jít s námi, vydejte se na mši do Vince nebo do Krnska. Bohoslužby se sice konají jen jednou do měsíce, ale zjistíte si je na stránkách boleslavské farnosti.

Poutníkům a poutím Zdar!

Tomáš Kroc

Miluji tě, víš a snažím se ti to říct modří oblohy a hebkou zelení trávy, šeptám ti to listím stromů a piši ti to barvou květů. Volám to k tobě horskými potoky a do ptáků vkládám milostné písně, aby ti je zpívali. Odivám tě teplem slunce a ovzduší provoňuji parfěmy přírody.

Má láska k tobě je hlubší než oceán a větší než ta nejživější ze tvých žádostí. Och, kdybys jen vůbec věděl, jak rád bych chtěl s tebou hovořit a doprovázet tě na cestě. Víím, že je to na této zemi těžké! Opravdu to víím, žil jsem na ní. Volej mě, žádej mě, volej ke mně, nezapomínej na mě. Mám tolik věcí, o které bych se chtěl s tebou rozdělit.

Už tě nebudu obtěžovat, jsi svobodný v tom, přijmeš-li mě za přítele... Rozhodnutí je na tobě.

Vyvolil jsem si tě však, a proto budu na tebe ještě čekat, neboť tě miluji.

Tvůj přítel Ježíš

(Dopis ze dveří kostela na poutní cestě do Mladé Boleslavi)

